

3. S'enriqueix avui aquest Capítol Catedralici amb la presència de nous capitulars, elegits entre els sacerdots de la nostra Diòcesi. Molts altres, sens dubte, tenen mèrits suficients per desenvolupar dignament aquest servei. Amb aquests nomenaments he volgut dotar el nostre Capítol Catedral amb noves forces i facilitar un millor servei en el nostre primer temple diocesà.

Déu vulgui, estimats germans capitulars, que mai caiguen en la temptació de contemplar l'honor més que el ministeri; de gaudir amb la possessió més que amb el servei; de buscar la seguretat personal més que el compromís amb l'Evangelí.

El meu agraïment al Capítol de l'església Catedral per la seva fidelitat i dedicació al servei de la nostra Església diocesana. Enhorabona als qui ara arriben a formar part d'aquesta venerable i estimada institució.

Que la benedicció de Déu us acompanyi i us guiï a tots sempre. Que la Verge Maria, Seu de la Saviesa, sigui també per tots vosaltres presència dels dons de l'Esperit del Senyor.

Missa d'acció de gràcies per la canonització de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer

Homilia del Sr. Bisbe

Catedral de Lleida, 28 d'octubre de 2002

Gen. 2, 4 b - 9, 15.

Rom. 8, 29-30

Lc. 5, 1-11

Han passat poques setmanes i tenim encara ben vives les imatges de la canonització de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer. Molts dels qui som aquí vàrem poder ser presents en aquelles inoblidables jornades romanes, malgrat que potser vam haver de fer algun petit sacrifici.

Altres no poguéreu anar-hi, i vàreu participar a través de la televisió o la ràdio en aquella bonica experiència de fe i comunió en el cor de l'Església, amb el successor de Pere. Quan veiérem aquella multitud "de fidels procedents de molts països i pertanyents als més diversos ambients socials i culturals, capellans i laics, homes i dones, joves i ancians, intel·lectuals i treballadors manuals, i molts nens, fins i tot alguns neonats", com va dir el San Pare Joan Pau II, vàrem comprendre que en el nou sant es complien aquestes paraules de la segona lectura: "Els qui havia escollit, Déu els predestinà a ser imatge del seu Fill, per tal que ell fos el primogènit de molts germans" (Rom. 8, 29-30).

Plens de joia ens hem reunit aquí, entorn de l'altar de Jesucrist, per tal de donar moltes gràcies a Déu Nostre Senyor por tots els dons que ha volgut atorgar-nos a través de sant Josepmaria. Cal reconèixer que el nostre Pare Déu segueix passant molt a la vora del homes del nostre segle XXI, i té sempre –també en l'actualitat– cura de tots. Ho fa amb aquests exemples tan propers, com ara la proclamació pel Sant Pare de la santedat de sant Josepmaria. Hem de donar moltes gràcies a Déu.

Però, germans i germanes, a la vegada que donem gràcies, apleguem-nos també nosaltres vora Jesús –com feia aquella bona gent a la vora del llac de Genesaret– per tal d'escoltar què ens està dient el Mestre a cadascú de nosaltres amb aquest nou sant.

Com va dir el Sant Pare, sant Josepmaria "es va deixar dur dòcilment per l'Esperit, convençut que només així es pot complir la voluntat de Déu". Aquest va ser el seu secret. Quan encara era un adolescent, va trobar dins la seva ànima la inquietud de l'amor diví. No sabia ben bé què volia el Senyor d'ell, però intensificà la pregària i la seva vida sacramental. Amb generositat completa, es va decidir a ser sacerdot, perquè entenia que d'aquesta manera restaria més disponible a allò que Déu volgués.

Amb aquesta docilitat absoluta, sempre més va anar dient que sí a Déu. Uns anys després, va saber que Déu el volia per obrir un camí de santificació "vell com l'Evangelí i com l'Evangelí nou", al qual hi són cridades moltes persones de tot arreu. Llavors, no tenia res, deia; només "vint-i-sis anys, gràcia de Déu i bon humor". Respongué que sí una altra vegada. Així visqué sempre: procurant dir que sí a Déu cada dia, a les petites coses –sovint imprevistes, altres no– que el Senyor anava demanant-li. D'aquesta manera, l'Esperit va poder fer en ell una *imatge de Crist*, que això és la santedat que ara ha proclamat el Sant Pare, i es va valer de la

seva correspondència per tal que Jesús "fos el primogènit de molts germans" mitjançant aquesta Obra de Déu que ara veiem estesa pels cinc continents.

Quan ja era gran, sant Josepmaria se sorprenia d'aquesta fecunditat, que no s'atribuïa a ell mateix. Confessava que quan era jove i no hi havia res encara, deia a aquells primers que el seguiren: *Somieu i us quedareu curts*, i afegia que ell també havia somiat i s'havia quedat molt curt. És la fecunditat de la gràcia de Déu, que es manifesta sempre en la nostra vida quan corresponem, una vegada i altra, als suggeriments de l'Esperit.

"En el Fundador de l'Opus Dei destaca –va dir-nos Joan Pau II a Roma– l'amor a la voluntat de Déu. Existeix un criteri segur de santedat: la fidelitat en l'acompliment de la voluntat divina fins les darreres conseqüències. El Senyor té un projecte per a cadascú de nosaltres, a cadascú confia una missió a la terra. El sant no aconsegueix ni tan sols imaginar-se a si mateix al marge del designi de Déu: viu només per realitzar-lo". ¡Com hem d'aprendre d'aquesta docilitat de sant Josepmaria, de la seva plena disponibilitat a Déu, en servei de l'Església i dels altres!

Ens deia el Papa fa uns dies: "Esforceu-vos per ser sants vosaltres mateixos em primer lloc". ¿I com ho farem?, podem preguntar-nos. Afegeix, aleshores, el Sant Pare a propòsit de sant Josepmaria: "Es podria dir que és el sant de l'ordinari". És d'aquesta manera com la gràcia ens pot fer sants: dient nosaltres sí a Déu amb la mateixa generositat de sant Josepmaria en la petita crida que l'Esperit ens fa cada dia, en la nostra vida ordinària. "Vista d'aquesta manera –explicava el Papa– la vida quotidiana revela una grandesa insospitada. La santedat apareix vertaderament a l'abast de tots". És això el que ens diu l'exemple de sant Josepmaria.

És hora de fer propòsits personals; d'acollir aquesta paraula de Déu que rebem a través del nou sant i també per les paraules de Joan Pau II. Si l'escoltem i la seguim, l'Esperit farà també de cadascú de nosaltres una imatge del Fill i un instrument per tal que vinguin molts nous germans a l'Església.

Cal, doncs, que ens endinsem a la nostra consciència personal, i que escoltem Déu en aquesta hora històrica de cadascú. La santedat que ara se'ns demana la trobarem en la generositat amb què responguem Déu en la nostra vida ordinària. Primer, en l'acompliment amorós dels nostres deures directes amb Déu. Són ben pocs. Podem dedicar una estona cada dia a tractar-lo, a conèixer-lo. Sense descuidar els altres

deures que tenim, podem trobar les estones diàries que es necessiten per tenir encesa la vida de pietat, el tracte personal amb el Pare-Déu. Si som generosos en aquest afany i l'acompanyem de la freqüència dels sacraments —la Confessió personal i l'Eucaristia, vertaderes petjades de Crist a la terra, com deia sant Josepmaria—, l'Esperit farà estada en la nostra ànima i tindrem forces per dir que sí a Déu en els altres moments del dia.

Pares i mares de família sants, oberts a la vida sempre que el Senyor la vol enviar; treballadors amb esperit de servei, pendants tothora d'ajudar els altres, honrats, competents; joves que duen una vida cristiana coherent i aprenen així a estimar “sense deixar-se atemorir davant una cultura materialista”, rebels quan cal; clergues enamorats del seu excels ministeri, que fa present Jesucrist entre nosaltres; homes i dones, tots ells ben propers als seus germans, cristians o no, i atents en tot moment a les seves necessitats. Tot això ens ensenya el Senyor a través de la vida de sant Josepmaria. Descobrirem, aleshores, ¡com Déu omple el cor d'alegria, malgrat que de vegades Ell permeti que notem el dolor!; ¡quina fecunditat té la nostra pobre generositat, si deixem fer a la gràcia de Déu, sense inèrcies, amb un voler nostre actiu i renovat en la vida ordinària!

Els lleidatans no podem oblidar aquelles llàgrimes de dolor de sant Josepmaria davant la venerada imatge de la Mare de Déu que ara és a la Casa sacerdotal, quan dirigia uns exercicis espirituals als capellans de la nostra diòcesi i rebé la notícia sobtada de la mort de la seva mare. També en la nostra vida tenim sempre al cantó la Mare de Déu. La tindrem ben a prop, especialment en aquest any del rosari que el Sant Pare acaba de proclamar. Maria, la nostra Mare, ens ajuda a fer la petita voluntat que Déu té per a cadascun dels moments del nostre dia, sobretot quan ens trobem més febles. Ella —a qui tant estimava sant Josepmaria— va dir un dia, en la discreció de la seva cambra: *Faci's en mi segons la teva paraula*; va dir sí. I amb aquella seva generositat, mantinguda després fins a la Creu, ens ha obtingut a tots els homes, a totes les generacions, el dret a la felicitat vertadera i a la possessió del Cel.

Que la intercessió de sant Josepmaria ens acompanyi sempre.
Amen.